దొడ్డ మనసు

ఉదయభానుడి తీవ్రతకి భయపడి రోడ్లమీద ఒక్కపిట్ట కూడా కనబడటం లేదు.

స్వయంగా జీపు నడుపుతున్న గోపాల్ వీధి చివర పెంకుటింటి ముందు జీపు ఆపుచేసి దిగాడు. ఒక్క క్షణం ఆగి ఆ ఇంటి వైపుకి చూసాడు. అనిర్వచనీయమైన ఆనందంతో మేను పులకరించింది.

జీపు ఆగిన శబ్దానికి యిరుగు పొరుగులు తొంగి చూస్తున్నారు.

మెట్లెక్కి తలుపు దగ్గర ఆగిన గోపాల్ "మాస్టారూ!" అని పిల్చాడు.

"ఎవరూ?" అంటూ పక్కనున్న కళ్ళజోడు అందుకుని వీధిలోకి తొంగి చూసాడు తారకంగారు.

"నేను మాస్టారూ! మీ శిష్యుడిని, పరాశరంగారి అబ్బాయి గోపాల్‌ని" అంటూ దగ్గరగా వచ్చి తారకంగారి కాళ్ళని తాకి పక్కన కూర్చున్నాడు.

"నువ్వా బాబూ! ఎంత పెద్దవాడి వయ్యావోయ్! ఎప్పుడొచ్చావు? నాన్నా, అమ్మా బాగున్నారా? చెల్లాయిలు ఏ వూళ్ళల్లో ఉన్నారు?" అంటూ ప్రశ్న మీద ప్రశ్న వేస్తూ పక్కనే కూర్చున్న తన చేతుల్ని ఆప్యాయంగా నిమురుతున్న తారకంగారి వంక చూసాడు గోపాల్.

పదిహేనేళ్ళల్లో ఆయనలో ఎంతో మార్పు. వార్ధక్యంతోపాటు అనారోగ్యం ఆయన ఆకారాన్నే మార్చేసింది. ఓ కాలూ, చెయ్యీ స్వాధీనంలో లేవు. పడక్కుర్చీలో కూర్చున్న తారకంగారు "మంజూ! మంచినీళ్ళు పట్రా ఎవరొచ్చారో చూడమ్మా! మనింటికి" అంటూ కేక వెయ్యగానే మంచినీళ్ళ గ్లాసుతో వచ్చింది మంజు. పిలక జడా, మోకాళ్ళ క్రిందిదాకా గౌనుతో చిన్నప్పుడు తనతో ఆటలాడిన మంజులేనా? అన్నట్లుగా ఎదిగిన మంజులలో పల్లెటూరి పడుచుదనపు అందం సంతరించుకుంది.

"ఏం మంజూ! బాగున్నావా? నన్ను గుర్తుపట్టేవా?" అని అడిగిన దానికి సిగ్గుపడుతూ తలూపి మంచి నీళ్ళగ్లాసు పక్కనపెట్టి వెళ్ళి గుమ్మం దగ్గర నిలబడింది.

ఆ మనుషుల్లో కాలం తెచ్చిన మార్పు తప్ప మరో మార్పు ఆ ఇంట్లో కనపడటం లేదు. అసలు ఆ ఇంట్లోనే కాదు ఆ వూరే ఏమీ మారినట్లు తనకి అనిపించటం లేదు.

తండ్రి ఉద్యోగరీత్యా ఈ వూళ్ళో తమ కుటుంబం తారకం మాష్టారిగారింటి ఎదురింట్లోనే కాపురం ఉండడంతో ఈ రెండు కుటుంబాల మధ్య సాన్నిహిత్యం ఎక్కువయింది.

స్కూల్లో తారకం మాష్టారంటే పిల్లలందరికీ హడలే. ఇంటి దగ్గర మాత్రం మాష్టారి గారంత మంచి వ్యక్తి లేడనిపించేది గోపాల్‌కి.

తారకం మాష్టారికి నలుగురాడపిల్లలు. అందరిలోకి ఆఖరిది మంజుల. తనకన్నా చిన్నది కావడంతో యిద్దరూ కలసి కబుర్లు, కథలు చెప్పుకుంటూ కలిసి తిరిగేవారు. తారకం మాష్టారు తనకి అర్థంకాని పాఠాలని నయాపైసా ఆశించకుండా నిస్వార్థంగా గంటల తరబడి యింటి దగ్గర చెప్పేవాడు. ఆ విధంగా కూడా గోపాల్‌కి ఆయనతో చనువు పెరిగింది.

ఎనిమిదో తరగతి చదువుతూ వుండగా తండ్రికి బదిలీ కావడంతో గోపాల్ కుటుంబం ఆ వూరు వదిలెయ్యవలసి వచ్చింది. మళ్ళీ యిన్నేళ్ళ తరవాత ఈ వూరికో ఆఫీసు పనిమీద రావలసి వచ్చింది. ఈ వూరి పక్కనే కడుతున్న బ్రిడ్జి నిమిత్తం తననీవూరు పంపిస్తున్నారని తెలీగానే ఏదో అనిర్వచనీయమైన ఆనందం కలిగింది గోపాల్‌కి. చిన్ననాటి స్మృతులు మనసుని స్పందించాయి. ముఖ్యంగా తారకం మాష్టారి అభిమానం, ఆప్యాయత గుర్తొచ్చి, వూళ్ళో దిగిన దగ్గరనుంచీ ఎప్పుడెళ్ళి మాష్టారిని చూద్దామా! అన్న ఆత్రుతని చంపుకోలేక గెస్టుహౌస్‌లో దిగగానే స్నానం చేసి తిన్నగా మాష్టారింటికే వచ్చాడు.

ఆయన ఆప్యాయత, ఆశీర్వచనమే తనీనాడు యింజనీరవడానికి కారణం. విద్యార్థిని సొంతబిడ్డలా ఆదరించి ఆనాడు తనకి నిస్వార్థంగా పాఠాలు బోధించి వుండకపోతే తనింతటి ఉద్యోగస్తుడయ్యేవాడే కాదేమో! మాష్టారు తీర్చిదిద్దిన విద్యార్థులు వేలకి వేలు గడించుకుంటున్నా, తీర్చిదిద్దిన వ్యక్తిలో మాత్రం ఆర్థికంగా ఏ మార్పూ కనపడటం లేదు.

కుశల ప్రశ్నలయ్యాక "ఏం బాబూ! పెళ్ళయిందా? పిల్లలా?" అని అడిగిన దానికి "మీకు తెలీకుండా అవుతుందా మాష్టారూ! మొన్ననే కుదిరింది. తాంబూలాలు పుచ్చుకున్నారు. పెళ్ళి వచ్చే నెల్లోనే! మీరు తప్పక రావాలి. పెళ్ళికూతురిది హైదరాబాద్. పిహెచ్.డి. చేసింది" అని సిగ్గుపడుతూ చెప్తున్న గోపాల్ భుజం చరిచి, "చాలా సంతోషం

బాబూ! మీరంతా మా కళ్ళముందు పుట్టి, పెరిగి పెద్ద పెద్ద ఉద్యోగస్థులయ్యారు. ఇంకా వృద్ధిలోకి రావాలి నాయనా! నేనీ స్థితిలో నీ పెళ్ళికి రాలేను గానీ నా ఆశీర్వచనాలు ఎప్పుడూ నీకుంటాయి బాబూ!" అంటూ వంటింటి వైపుకి తిరిగి "మంజూ! వంటయిందా? నాకూ, గోపీకి వడ్డించెయ్యి" అంటూ కూతుర్ని ఆదేశించాడు.

చిన్న బల్ల వేసి తండ్రికీ, గోపాల్‌కి ఆ గదిలోనే అసలైన ఆంధ్రుల వంటకాలతో భోజనం వడ్డించింది మంజు. హోటలు మెతుకులు తిని తిని విసిగిపోయిన గోపాల్‌కి ఆ వంటకాలు అమృతంలాగున్నాయి.

భోంచేస్తూ మాష్టారి కుటుంబం గురించి అడిగాడు గోపాల్. "పెద్ద పిల్లలు ముగ్గురూ వారి వారి అత్తారిళ్ళల్లో వున్నారు బాబూ! పెద్దల్లుడు తాలూకాఫీసులో గుమాస్తా, రెండో అల్లుడు టైపిస్టు, మూడో అల్లుడు టీచరుగానూ వున్నారు. ఏదో బాబూ! ఆ ముగ్గురూ వాళ్ళ పిల్లా పాపల్తో వాళ్ళ సంసారాల్ని ఈదుకొంటున్నారు. ధరలు మండిపోయే ఈ కాలం వాళ్ళకొచ్చే జీతాలు ఏం సరిపోతాయి చెప్పు. నేను మాత్రం ఏం చెయ్యగలను? ఆ ముగ్గుర్నీ అత్తవారిళ్ళకి పంపడానికి నా సర్వస్వం ధారపోసాను. నాకంటూ మిగిలింది ఈ కొంప ఒక్కటే... వచ్చే పెన్షన్‌తో అతి కష్టం మీద రోజులు గడుస్తున్నాయి. నా భార్య పోయాక ఇంటి బాధ్యత మంజుల మీద పడింది. దానికి తోడు దేముడు నా కాలూ చెయ్యి లేకుండా చేసాడు. మంజుకి పెళ్ళి చెయ్యాలి. సంబంధాలు చూడాలన్నా నేను తిరగలేను. నీలాగే అభిమానమున్నవాళ్ళు పెళ్ళి కొడుకుల్ని తీసుకొచ్చి పిల్లని చూపిస్తున్నారు. వాళ్ల కోరికల్ని తీర్చే స్థోమత లేక ఊరుకున్నాను బాబూ! పిల్లా - సంసార పక్షంగా వుంటుంది. చదువా.. ఈ వూళ్ళో ఉన్న దానితో చాలించింది. ఈ రోజుల్లో బాగా కట్నమన్నా యివ్వగలగాలి, లేదా పెద్ద చదువు చదివి ఉద్యోగమన్నా చేస్తూ వుండాలి, లేదా రంభలాగన్నా వుండి వుండాలి. ఈ మూడింటితో పోటీపడలేని మంజుని కాలం ఏమాత్రం కనికరించకుండా పాతికేళ్ళని దాటించేసింది నాయనా! మొన్న ఓ సంబంధం తీసుకొచ్చాడు నా స్నేహితుడు. పిల్లని చూసెళ్ళి పది వేలిస్తే వొప్పుకుంటామని కబురు చేసారు. సంబంధం మంచిదే. కానీ పదివేలు ఎక్కడినుంచి తేను?! ఇంకా వాళ్ళ కేకబురూ చెయ్యలేదనుకో! ఇప్పుడు నా అనారోగ్యం కంటే నాకు ఎదురైన పెద్ద సమస్యల్లా దీని పెళ్ళే బాబూ!" అంటూ మాష్టారు చెప్తున్నప్పుడు తలెత్తి మంజులని చూసాడు. ఎటో చూస్తున్న ఆమె ముఖంలో ఏ భావమూ చదవలేక పోయాడు గోపాల్. "ఇంకొంచెం మజ్జిగ పోసుకోండి" అంటూ గోపాల్ ముఖంలోకి చూసి ఆతనూ తన్నే చూస్తున్నాడని తెలియగానే తల

దించేసుకొంది. అల్లరిగా, చిలిపిగా, గిల్లికజ్జాలు పెట్టుకుంటూ తన వెంట తిరిగే మంజుల ఈ రోజింత గంభీరంగా, బిడియంగా తనని ఎరగనట్లే ప్రవర్తించడం గోపాల్‌కి ఆశ్చర్యంగానూ, బాధగానూ వుంది.

చేతులు కడుక్కుని రాగానే ఓ చేత్తో.. తువ్వాలు, మరో చేత్తో... వక్కపొడి తీసుకొచ్చి పక్కనుంచి వెళ్ళిపోయింది.

మాష్టారి సమస్యల్ని విన్న గోపాల్ మనసు కలచివేసింది. ఆలోచనలు పరిపరి విధాల పోసాగాయి.

"తనీనాడు నాలుగు వేలు గడించుకుంటున్నాడు. ఎవ్వరికీ నయాపైస పంపక్కర లేదు. బ్యాంకులో వేసుకున్న సొమ్ముతో తారకం మాష్టారికి సహాయపడితే!" అన్న ఆలోచన రాగానే గోపాల్ మనసెందుకో గాలిలో తేలిపోయింది. మెల్లిగా ఆయన పక్కకొచ్చి కూర్చుని, "మొన్న పదివేలడిగిన సంబంధం ఖాయం చెయ్యండి మాష్టారూ! నేనా కట్నం డబ్బు యిస్తాను. పెళ్ళికయ్యే ఖర్చు కూడా నేను చూసుకుంటాను. నన్నింతటి వాడిని చేసిన మీ ఋణం కాస్తన్నా ఈ విధంగా తీర్చుకోనివ్వండి. కాదనకండి" అంటూ తన చేతుల్ని పట్టుకున్న గోపాల్‌ని చూసి తారకం గారి మనసు ఆర్ద్రమయి కంట్లోంచి జలజలా రాలిన నీటి బిందువుల్ని చూసిన గోపాల్ మనసు చలించి పోయింది.

"మళ్ళీ రేపొస్తాను మాష్టారూ! ఆ పెళ్ళివారికి ఉత్తరం రాద్దాం. నేను వెళ్ళాలి. టైమవుతోం"దని చెప్పిన గోపాల్‌ని మూగగానే సాగనంపారు తారకంగారు.

ఏదో అనిర్వచనీయమైన ఆనందానుభూతితో అక్కడినుంచి బయలుదేరిన గోపాల్ లోపల మంజు కనపడుతుందని, ఆమె ముఖంలోని ఆనందాన్ని చూడాలని ఆశించాడు. కానీ నిరాశే ఎదురయింది.

గెస్టుహౌస్‌లో పడుకున్న గోపాల్‌కి చిన్ననాడు ఆడిపాడిన వూరు వచ్చి మాష్టారిని చూసినప్పుడు కలిగిన ఆనందం కన్నా, ఆయనని ఆదుకుని ఆయన సమస్యని పరిష్కరిస్తున్నందుకు కలిగిన ఆనందం రెట్టింపయింది. అంతటితో అతని మనస్సాగటం లేదు. మాష్టారిని తీసుకెళ్ళి పట్నంలో మంచి వైద్యం చేయించాలని కూడా నిశ్చయించుకున్నాడు. ఆలోచనలతో ఉక్కిరిబిక్కిరవుతున్న గోపాల్ ఆలోచనలు ఒక్కసారి బ్రేక్ వేసినట్లు ఆగిపోయాయి. కారణం - ఎవరో తలుపు తట్టినట్టు కావడమే!

లేచి తలుపు తీసిన గోపాల్ స్తబ్ధుడిలా నిలబడిపోయాడు. ఎదురుగా మంజు!! గోపాల్‌కి మతిపోయింది. టైము రాత్రి ఎనిమిది కావస్తోంది. ఆ వూళ్ళో భోజనాలు

చేసి నిద్రకుపక్రమించేవేళది. ఆ టైములో! అందునా మంజుల!! ఉదయం యింటికెళ్ళినప్పుడు నోరు విప్పి ఒక్కమాట మాట్లాడని ముగ్ధ ఒంటరిగా తన గెస్టుహౌసుకి రావడమా!!!

తేరుకున్న గోపాల్, "రా మంజూ! రా లోపలికి" అని ఆహ్వానించి కుర్చీ చూపించాడు. ఆ తరవాత ఏం మట్లాడాలో అర్థం కాలేదు. తలొంచుకుని గోళ్ళు గిల్లుకుంటూ కూర్చున్న మంజులని చూస్తూ కూర్చుండిపోయాడు. నిశ్శబ్దం భరించరానిదయింది. ఆఖరికి తెగించి, "ఏం మంజూ! ఇలా వచ్చావు? నాన్నగారి ఆరోగ్యం ఏమన్నా..." అన్న మాటల్ని పూర్తి కానివ్వకుండానే "బాగానే వున్నారు. నేను వచ్చిన పని వేరు" అంది సూటిగా అతన్ని చూసి. "ఏమిటి?" అన్నట్లు నొసలు చిట్లించి చూస్తున్న గోపాల్‌కి మెడలోంచి పసుపుతాడుని కట్టిన మంగళసూత్రాలని తీసి చూపించింది. వెర్రివాడిలా, "అవేమిటి? నీకు పెళ్ళయిందా?! మరి మాష్టారికి.....!!" అంటున్న మాటలకి మళ్ళీ అడ్డు వస్తూ.. "అవును నాకు చిన్నతనంలోనే పెళ్ళయి పోయింది. ఇక నా పెళ్ళి ప్రయత్నం చెయ్యకండి" అంది.

"అయితే మాష్టారి కెందుకు చెప్పలేదీ విషయం?" అన్నదానికి పేలవంగా నవ్వి, "చెప్పవలసిన అవసరం రాలేదు. నాన్న నాకు పెళ్ళి చెయ్యలేరని తెలుసు. అందుకే ఆయనకి చెప్పి బాధించ దల్చుకోలేదు. నాన్న తృప్తి కోసం వచ్చిన పెళ్ళివారి ఎదురుగా కూర్చుంటున్నానంతే! ఈ రోజు నా పెళ్ళయిపోయిందని చెప్పవలసిన అవసరం వచ్చింది గనకే, ఈ రాత్రివేళ యిలా వచ్చాను. మీరు నాన్న కిచ్చిన మాట విన్నాను. దయచేసి ఆ ప్రయత్నం విరమించుకుని మీ పని కాగానే ఈ వూరి నుంచి వెళ్ళిపొండి" అంటూ లేచింది మంజుల.

"అసలు మాటలు వచ్చా?" అన్నట్లు ప్రవర్తించిన మంజులేనా యింత ధైర్యంగా, నిక్కచ్చిగా మాట్లాడుతుంట అన్న ఆలోచన ఆశ్చర్యంతోపాటు, ఆమె భర్త ఎవరు? ఆ కథ ఏమిటి? అన్న సందేహాలు తలెత్తి, తెలుసుకోవాలన్న ఆతురతతో వెళ్ళబోతున్న మంజుకి అడ్డుగా నిల్చి, "నీ భర్త ఎవరు చెప్పు మంజూ! మీ మధ్య ఏమన్నా కలతలు, గొడవలు వుంటే నేను చెయ్యగలిగింది చేసి మీ కాపురం సరిదిద్దుతాను" అన్న దానికి సూటిగా చూస్తూ, "మీకా శ్రమ అక్కరలేదు, నా భర్త ఎవరో కాదు మీరే!" అంది.

గోపాల్ ఆ మాటలకి చేష్టలుడిగి శిలలా నిలబడి పోయాడు మంజు మెళ్ళోని మంగళ సూత్రాలని చూస్తూ. క్షణ క్షణానికి అతని మెదడు మొద్దుబారిపోయేలా వున్నాయి మంజుల మాటలు.

వెల వెలబోతున్న బంగారం రంగులో ఉన్న రెండు బిళ్లలకి కన్నాలు కొట్టి తాడు కెక్కించి వున్నాయా మంగళసూత్రాలు.

"నేను నీ భర్తనేమిటి? నిన్నెప్పుడు పెళ్ళాడాను?" అన్నాడు కొంచెం కోపంగానే.

"గుర్తు తెచ్చుకోండి గోపాల్! మన వూరి కరణంగారి అమ్మాయి పెళ్ళికి మనమందరం అన్నవరం వెళ్ళాం. ఆ పెళ్ళయిన మండపంలోనే మనమంతా ఆడుకుంటూ పెళ్ళికూతురూ, పెళ్ళికొడుకూ లేచి వెళ్ళగానే ఆ పీటలమీదే మనిద్దరం కూర్చున్నాం. ఇంతలో మన స్నేహితులంతా వచ్చి "మీ యిద్దరికీ పెళ్ళి చేస్తాం" అంటూ సోడా సీసాల మూతలకి కన్నాలు కొట్టి, తాడు కెక్కించి మీ చేత నాకు ముడేయించారు. అక్కడే పడున్న తలంబ్రాలు పోయించారు. మండపం చుట్టూ తిప్పారు. ఆ తరవాత నుంచి మనిద్దర్నీ మన స్నేహితులంతా భార్యాభర్తలనే పిల్చేవారు. నువ్వు కూడా అప్పటినుంచీ భార్యని గదమాయించినట్లే గదమాయించి, అన్ని పనులూ చేయించుకోవడమే కాకుండా, ఈ ఊరి నుంచి వెళ్ళేవరకూ 'నా పెళ్ళానివి' అనే అనేవాడివి. మనం ఎప్పుడు ఏ ఆట ఆడినా నువ్వు నాన్నగా, నేను అమ్మగా ఆడుకునేవాళ్ళం. చూడండి గోపాల్! ఆడదానికి ఒక్కడే భర్త, పుస్తి అన్నది పసుపుకొమ్మయినా, బంగారందయినా, సోడా బిళ్ళయినా ఏదైనా పుస్తే!! నాకు చిన్నప్పుడే గుడిలో దేముడి సమక్షంలో మీతో పెళ్ళయి పోయింది. పల్లెటూరిదాన్ననండి. మూర్ఖురాలిననండి. ఆ పెళ్ళి నా మనసులో శాశ్వతంగా ముద్రపడి పోయింది. నేనింక ఎవ్వర్నీ పెళ్ళాడలేను. నాకు మీరే భర్త. దయచేసి నాకు మరో పెళ్ళి చేసే ప్రయత్నం చెయ్యకండి. అలా జరిగితే నేను ఏ నుయ్యో, గొయ్యో చూసుకోవలసి వస్తుందని చెప్పడానికే వచ్చాను. వస్తా.." అంటూ చకచకా వెళ్ళిపోయింది.

కొయ్యబొమ్మలా మంజూ వెళ్ళిన వైపే చూస్తూ నిలబడిపోయాడు గోపాల్. బుర్ర బద్దలయిపోతోంది. ఏం తోచటం లేదు. గతమంతా గుర్తొస్తోంది. "మంజూ చెప్పిన మాటలు అన్నీ నిజాలే! చిన్నతనంలో ఆడుకున్న ఎన్నో ఆటల్లో అదీ ఒకటిగా అనుకుని మర్చిపోయాను. మంజూ మనసులో మాత్రం శాశ్వతమైన ముద్రపడిపోయిందన్నమాట. పల్లెటూళ్ళల్లో చిన్న వయసులోనే వివాహాలు జరపడం చూసిన మంజు మనసులో ఆ సంఘటన నిల్చిపోవడం సహజం కావచ్చు. కానీ తనిప్పుడేం చెయ్యగలడు? ఏం చెయ్యాలి? ఆలోచనలతో బుర్ర వేడెక్కిపోసాగింది. ఓ పక్క తన పెళ్ళిపనులు జరిగిపోతున్నాయి. ముహూర్తాలు పెట్టారు. హే భగవాన్! ఎందుకొచ్చా నీ వూరికి?" అంటూ రెండు చేతుల్తో తలపట్టుకుని క్రుంగిపోసాగాడు.

తెల్లారి లేచిన గోపాల్ ఏదో నిర్ణయానికొచ్చినవాడిలా లెటర్‌పేడ్ తీసి తండ్రికి, తన కాబోయే భార్య ఉమకి రాత్రి జరిగిన సంఘటన రాసి, చివరగా తన నిర్ణయం కూడా రాసి వేసాడు.

తిరుగు టపాలో తండ్రి వద్దనుండి ఉత్తరం వచ్చింది. ప్రారంభం నుంచి, ఆఖరివరకూ వెర్రికోపంతో తిట్టిన తిట్టు తిట్టకుండా రాసిన ఉత్తరం చదివి మనసు బాధగా మూలిగింది. కావాలంటే ధనసహాయం చెయ్యాలి గానీ, మూర్ఖపు నమ్మకానికి బలి కావద్దని, నా మాట కాదన్నావంటే నీకూ, నాకూ చెల్లని చివరిగా రాసాడు.

"ఇంక యివాళో, రేపో వచ్చే ఉమ ఉత్తరంలో ఎన్ని బహుమతులుంటాయో!" అని ఆలోచిస్తూ ఆ ఉత్తరాన్ని పక్కగా పెట్టాడు.

మాష్టారితో తన నిర్ణయం చెప్పినప్పుడు మాటలు రాని మూగవాడిలో కృతజ్ఞతనంతా చూపుల్లో నింపుకున్నట్లుగా గోపాల్‌ని చూసి తలదించుకున్నాడు. తారకంగారి కళ్ళ నుండి జలజలా రాలిన నీటి బిందువులు ఆనందాశ్రువులో, వ్యధతో కూడినవో తెలుసుకోలేక గోపాల్ ఆయన రెండుచేతుల్నీ పట్టుకుని కళ్ళకద్దుకున్నాడు ధైర్యం చెప్తున్నట్లు.

ఏ ఆడంబరమూ లేకుండా ఆ వూరి పెద్దల సమక్షంలో గుళ్ళో మంజులని వివాహం చేసుకున్నాడు గోపాల్.

గోపాల్ తల్లిదండ్రులు రాలేదు. తోటి ఉద్యోగులు మాత్రం నలుగురైదుగురు హాజరయ్యారు.

అంతలో వచ్చి ఆగింది టేక్సీ. అందులోంచి దిగింది ఉమ. గోపాల్ గుండె దడదడలాడింది. కాళ్ళు వణకసాగాయి. "తండ్రి తిట్లు, చీవాట్ల ఉత్తరం తోటే సరిపెట్టాడు. ఉమ స్వయంగానే వచ్చింది. ఎంత రసాభాసచేసి, అల్లరి పెడుతుందో భగవంతుడా!" అని గాబరాపడసాగాడు. ఎదురెళ్ళి ఆమె రెండుచేతుల్నీ పట్టుకుని తలొంచుకున్నాడు క్షమించమన్నట్లుగా. ఉమ చిరునవ్వుతో "మంజుల ఏదీ?" అంటూ మంటపం వద్దకి నడిచి పెళ్ళికూతురి చెయ్యిపట్టుకుని తీసుకొచ్చి, పీటలమీద కూర్చోపెట్టి, తనే మంజుల తరఫున పెద్దగా నిలిచి పెళ్ళి జరిపించడం గోపాల్‌కే కాకుండా ఆ ఊరి వారందరికీ కూడా ఆశ్చర్యం కలిగించింది.

మధ్యాహ్నం విందు భోజనాలయి వెళ్ళిపోతున్న ఉమకి ధన్యవాదాలు చెబుతూ "నన్ను మన్నించి ఒక స్నేహితుడిగా గుర్తుంచుకోండి ఉమా!" అంటూ చేతులు జోడించి నమస్కరిస్తున్న గోపాల్‌ని చూసి చిరునవ్వుతో "చూడండి గోపాల్! పెళ్ళిళ్ళు స్వర్గలోకంలో అవుతాయని పెద్దలు చెప్పింది నిజమని రుజువయింది. అది తెలిసి

అర్థం చేసుకోలేని వారు కొందరున్నారు. ఇక్కడ మూడు రకాల మనస్తత్వాల మధ్య మీరు యిరుక్కున్నారు. మీ బాధ నేను అర్థం చేసుకోగలను. పట్నంలో పుట్టి పెరిగినదాన్ని నా ఆలోచనలు వేరు. పల్లెలో పుట్టి పెరిగిన మంజుల ఆలోచనలు వేరు. ఆమెవి ఒక పరిధిలోనే వుంటాయి. ఆమె బాహ్య ప్రపంచాన్ని చూడలేదు. పెరిగిన వాతావరణాన్ని బట్టి మనిషి యొక్క మనస్తత్వం ఆధారపడి వుంటుంది. పల్లెల్లో చిన్న వయసులో వివాహాలు యిప్పటికీ జరుగుతున్నాయి. అవే చూసిన మంజుల మనసులో ఆనాటి సంఘటన నాటుకుపోయింది. దాంతో మిమ్మల్నే భర్తగా ఆరాధించడం సహజం. ఇకపోతే నా విషయం పట్నవాసాల్లో ఎన్నో పెళ్ళిళ్ళు పీటలమీదవి కూడా తప్పిపోవడం చూసిన నాకు యిదేమీ పెద్దగా బాధించడం లేదు. చదువుకుని, ఉద్యోగం చేసుకుంటున్న నాకు పెళ్ళవడం కష్టం కాదన్నది నా అభిప్రాయం. నాకా ధైర్యం ఉంది. ఇక తల్లిదండ్రుల విషయం... వాళ్ళు మనకంటే ఒకతరం ముందు వ్యక్తులు. మీరిలా వివాహం చేసుకోడం వారి పెద్దరికాలకి భంగమన్న దృష్టితోటే కుదిరిన సంబంధం చేసుకోకపోవడం నలుగుర్లో తలవంపులన్న దృష్టితోటే వారు మిమ్మల్ని మందలించి ఉంటారు. చూడండి! అంతా వారివారి మనస్తత్వాలని బట్టి నిర్ణయాలు తీసుకుని ప్రవర్తించారంతే! తల్లిదండ్రులకి బిడ్డలమీదొచ్చే కోపం తాత్కాలికమే! మీరు కొడుకు, మంజు కోడలూ కాకపోరు. వెళ్ళి వారి ఆశీర్వాదం పొందండి. మీలాంటి ఉన్నత ఆదర్శభావాలు గల యువకులు కొందరన్నా వుంటే దేశంలో మాష్టారు వంటి తండ్రులకి కొందరికన్నా సమస్యలు తీరతాయి. కాలేజీలో లెక్చర్లివ్వడమే కాదు, ఇలా ఆచరణలో పెట్టే మిమ్మల్ని, మీ ఔదార్యాన్ని ఎంతో హర్షిస్తున్నానే తప్ప నిందించటం లేదు. మీ దొడ్డమనసుకి జోహార్లు" అంటూ శలవు తీసుకుని టేక్సీ ఎక్కుతున్న ఉమని చూస్తూ "దొడ్డ మనసు నాది కాదు ఉమా! నిండు హృదయంతో నన్నర్థం చేసుకున్న నీది. మహా మనీషివి, నువ్వు దేవతవి" అంటూ తృప్తిగా ఊపిరి పీల్చుకున్నాడు గోపాల్.

ఆంధ్రపత్రిక వారపత్రిక

9 ఏప్రిల్ 1987